

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 424/2559

พนักงานอัยการจังหวัดพังงา โจทก์ นายประจวบ พงศ์พีระ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 147, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 162, พ.ร.บ.การค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2543 มาตรา 11, พ.ร.บ.การค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2543 มาตรา 30, พ.ร.บ.การค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2543 มาตรา 56, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 219, ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.สรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 147

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานลักลอบนำน้ำมันซึ่งมิได้เสียภาษีและผ่านศุลกากรโดยถูกต้องตามกฎหมาย เข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร และโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีอากรเข้า กับ ความผิดฐานซื้อ รับจำนำ ช่วยพาเอาไปเสีย ช่วยจำหน่าย ช่วยซ่อนเร้น หรือรับไว้ในครอบครอง ซึ่ง น้ำมันที่ยังมิได้เสียภาษีโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำพาหลบหนีศุลกากร เข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากรที่ต้องเสีย เป็นคนละความผิดกัน เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ซื้อน้ำมันของกลางที่ยังมิได้เสียภาษีโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำพาหลบหนีศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักร จึงไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานนำเข้าซึ่งสินค้า น้ำมันเชื้อเพลิงที่ยังมิได้เสียภาษี ตาม พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 147 (2) ได้ และ โจทก์บรรยายฟ้องความผิดฐานขายหรือมีไว้เพื่อขายสินค้าน้ำมันเชื้อเพลิง โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่ยังมิได้เสียภาษี และความผิดฐานรับซื้อของน้ำมันเชื้อเพลิง ซึ่งรู้ว่าเป็นของนำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากรรวมมาในข้อเดียวกัน แสดงว่าโจทก์ประสงค์ลงโทษเป็นกรรมเดียว ที่ศาลล่างทั้งสอง ลงโทษจำเลยที่ 2 เป็นสองกรรมจึงไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีความผิด ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27, 27 ทวิ พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 147, 162 พระราชบัญญัติการค้า น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.2543 มาตรา 11, 30, 56 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 86, 91 ขอให้รับน้ำมันเบนซิน ปริมาตร 15,000 ลิตร ของกลาง หรือเงิน 271,092.80 บาท ที่ได้จากการขายน้ำมันเบนซินดังกล่าว และให้สั่งจ่ายเงินสินบนนำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้

จับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 147 (2), 162 (1) พระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ.2543 มาตรา 30 วรรคหนึ่ง, 56 วรรคสาม การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานรับซื้อของ (น้ำมันเชื้อเพลิง) ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่น่าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ปรับ 1,380,600 บาท ฐานนำเข้าซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) ที่มีได้เสียภาษี ปรับ 750 บาท ฐานขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีได้เสียภาษี ปรับ 750 บาท และฐานเป็นผู้ค้าน้ำมันทำการขนส่งน้ำมันเชื้อเพลิงไม่เป็นไปตามวิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด ปรับ 30,000 บาท รวมเป็นเงิน 1,412,100 บาท ทางนำสืบของจำเลยที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 941,400 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โดยให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ข้อหาอื่นสำหรับจำเลยที่ 2 ให้ยก ให้จ่ายสินบนนำจับแก่ผู้นำจับร้อยละสามสิบ และให้จ่ายเงินรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมร้อยละสิบห้าจากเงินที่ได้จากการขายของกลางเมื่อคดีถึงที่สุด ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 วรรคหนึ่ง, 8 วรรคหนึ่ง ส่วนเงินที่ได้จากการขายของกลางที่เหลือหลังจากจ่ายเงินสินบนและรางวัลแล้วให้รับ ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ส่วนค่าขออื่นให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ความผิดฐานรับซื้อของ (น้ำมันเชื้อเพลิง) ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่น่าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร และความผิดฐานนำเข้าซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) ที่มีได้เสียภาษี ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายืน ตามศาลชั้นต้นโดยให้ลงโทษปรับจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 1,380,600 บาท และ 750 บาท ตามลำดับ จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ส่วนความผิดฐานเป็นผู้ค้าน้ำมันทำการขนส่งน้ำมันเชื้อเพลิงไม่เป็นไปตามวิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด ศาลชั้นต้นลงโทษปรับ 30,000 บาท ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ยังคงลงโทษจำเลยที่ 2 ไม่เกินกำหนดดังกล่าว จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า น้ำมันของกลางเป็นน้ำมันที่น่าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยชอบด้วยกฎหมายและจำเลยที่ 2 เชื่อโดยสุจริตว่าน้ำมันของกลางเป็นน้ำมันที่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังข้อเท็จจริงของศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนความผิดฐานขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีได้เสียภาษี ซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 750 บาท จึงต้องห้ามมิให้จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ว่า น้ำมันของกลางไม่ได้เป็นน้ำมันที่น่าเข้ามาในราชอาณาจักร จำเลยที่ 2 ซื้อน้ำมันของกลางจากห้างหุ้นส่วนจำกัด ป.นวธนภิบุญ โดยเชื่อโดยสุจริตว่าน้ำมันของกลางเป็นน้ำมันที่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบ และเป็นข้อที่จำเลยที่ 2 ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 8 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้อง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยเช่นกัน อนึ่ง คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ลักลอบนำพาน้ำมันซึ่งเป็นของที่ยังมิได้เสียภาษีและยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องตามกฎหมายจากต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากรและโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีอากรขาเข้าสำหรับสิ่งของสินค้าดังกล่าว หรือมิฉะนั้นจำเลยที่ 2 ซื้อมาช่วยพาเอาไปเสีย ช่วยจำหน่าย ช่วยซ่อนเร้น หรือรับไว้ในครอบครองโดยประการใด ซึ่งน้ำมันของกลางที่ยังมิได้เสียภาษีโดยจำเลยที่ 2 รู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำพาหลบหนีศุลกากรจากต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากรที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น แสดงว่าโจทก์ประสงค์จะให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ในข้อหาใดข้อหาหนึ่ง เพียงข้อหาเดียวเพราะความผิดทั้งสองข้อหาดังกล่าวเป็นคนละความผิดกันจะลงโทษจำเลยที่ 2 ในทั้งสองข้อหาดังกล่าวย่อมไม่ได้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ซื้อม้ำมันของกลางที่ยังมิได้เสียภาษีโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำพาหลบหนีศุลกากรจากต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากรที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น จึงไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานนำเข้าซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) ที่มีได้เสียภาษี ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 147 (2) ได้ และโจทก์ยังบรรยายฟ้องความผิดฐานขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีได้เสียภาษี และความผิดฐานรับซื้อของ (น้ำมันเชื้อเพลิง) ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร รวมกันมาในข้อเดียวกัน แสดงว่าโจทก์ประสงค์จะให้ลงโทษเป็นกรรมเดียว ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานดังกล่าวเป็นสองกรรมนั้น จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 พินิจพิเคราะห์เห็นว่า ความผิดฐานรับซื้อของ (น้ำมันเชื้อเพลิง) ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร และความผิดฐานขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีได้เสียภาษี เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานรับซื้อของ (น้ำมันเชื้อเพลิง) ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90ปรับ 1,380,600 บาท ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานนำเข้าซึ่งสินค้า (น้ำมันเชื้อเพลิง) ที่มีได้เสียภาษี ตามพระราชบัญญัติสรรพสามิต พ.ศ.2527 มาตรา 147 (2) รวมปรับจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 1,410,600 บาท นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ยกฎีกาของจำเลยที่ 2

องค์คณะ

ไมตรี สุเทพากุล · นิพนธ์ ใจสำราญ · เอกชัย เหลี่ยมไพศาล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/424/2559>